Esiotsalt oli siidi-sigitamine üksnes Hiina-maa suurtsugu naisterahwa toimetuseks, kunni aeg aealt asi rahwa keskel laiemale paisus. Kakstuhat-kahesaa aasta ümber e. K. s. istutati juba igaskohas moorimarja-puid ja kaswatati siidi-röövukuid, kuida ülemal nimetatut wana aegne raamat räägib. Hiinalised pidasid kasoliko kauba-wara wõeraste eest warjul, et keegi nende rikuse hallikat tundma ei saaks. Nemad müüsiwad siidi-lõnga ja riet wõeraile maile, aga ei kuulutanud kellegile, kust siidi pidi tehtama; ja üks kindel riigi-käsk ähwardas igamehele surma, kes siidi-röövukuid wõerale maale müüks. Sellepärast ei saanud wõerad kaupmehed ial siidisündimise otsust, ja ei wõi imeks panna, kui aega mööda mitmesugused walearwamised tõusid; nõnda räägiti mõnes paigas, et siid puie otsas pidi kaswama. India rahwas sobitas kõigerohkemat siidikaupa Hiinalastega, ja tehti India-maal paljo siidi-riet, mis Wõõnitsia kaupmehed oma laewadega igale poole wedasid. — Tuhat 6 sada aastat e. Kr. s. tunneti siidi-riet juba Egiptusses ja weikes-Aasias, sest Mooses kirjotab sel aeal, kui kogoduse telgiehitamisest räägib, et mitmeid karwa siidi-tekisi püha telgi ehitamiseks pidi wõetama (2. Mos. 26, 1.)

Wõõnitsia rahwal olid Tiiruse linnas mitmed kangassalad, kus peal Hiina-maalt toodud siidilõngad kangaks lõksutati, enne kui kaubale wiidi. Nende kuulsad kaubalaewad tõiwad siidi ka Euröpa maale. Suure Makedonia-maa kuninga Aleksandri walitsuse aeal toodi esimest siidiriet Krega maale ja iljemine saiwad Kreegalased kaa siidiröövukaid tundma.

Siiski näib wanal aeal siid ja siidi-rie wäga arwoline kaup olewad olnud, mis suures hinnas seisis, et kõige rikamail rahwail pisut siidi-riet oli. Rooma rahwas sai paljo iljemine siidi tundma, ja kui üks kuulus Rooma walitseja, Egiptuse maalt tagasi tulles, ükskord siidirätikuid päikese terade warjuks wälja laskis lahutada, hakas rahwas selle

raiskawa uhkuse pärast mässama. Siidi-riet ei müüdud muido kui kaalo järel ja tehti sellepärast nii peenekeseks, et rie kui ömbliko wõrk wäljanäitas. Iljemine hakati poolsiidi-riet tegema, mis natuke paksem ja odawam oli. 550 aastad p. Kr. s. tulid kaks munka Konstantinopeli linna ja rääkisiwad, kuida nemad Hiina-maal käies salamahti olid näinud, kust siidi tehakse, ja et nende arwates kaa siidiröövukaid siin woiks kaswatada, kui aga liblika mune saaks. Keiser Justinian tõutas neile suurt palka, kui nemad Hiina-maale tagasi läbäksid ja sealt siidi-röövuku mune tooksid. — Mungad läksid tagasi ja warastasid salamahti elowaewaga liblika mune, mis seestõenestatud keppis õnnelikult äratõiwad, et Hiinalased nende petliko wargust ei näinud. Konstantinopelis pandi munad sõnniko lawa soea auduma ja toideti wälsaautud elokad moorimarjapuu lehtedega; ja asi läks korraliste siginema. Nüüd istutati igale poole morrimarjapuid ja kaswatati aast aastalt rohkemine siidiröövukuid. Paar sada aastat iljemine hakati siidiröövukuid ka Hispania-maal kaswatama, kus pisokesed elokad niisama hästi siginesid, ja kust neid aega mööda Euröpa lõunepoolise maile laiemale lahutati; aga Inglismaal ei läinud nende sigidus mitte korrale.

Prantsuse maale toodi esimesed siidi-röövukad 1440mal aastal p. Kr. s., aga läks siiski enam poolteist sada aastat aega, enne kui lugu korrale sai, sest et alaline söda ja waenoaeg kasoliko asja siginemist ärakeelas. Saksamaale toodi siidi-röövukud 1598 aastal, aga wast meie päiwil hakatakse seal neid rohkemine kosutama, ja läheb mitmes paigas lõunepool Saksamaal siidi-tegemine hästi edasi.

Siidiröövuka munad on jämeda liiwasõmera suurused ja läätsekombel ümmargused. Munakese sees leitakse piisk kolast märga, kust röövuk sünnib. Wihm, külm ja lumi ei tee munadele talwel midagi wiga; ja kewadel — kui moorimarjapuud parajast lehte puhkewad poewad röövukud